

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

nr. 25.240 van 27 maart 2009
in de zaak RvV X / IV

In zake: X
Gekozen woonplaats: X
tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Turkse nationaliteit te zijn, op 19 maart 2009 heeft ingediend tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 11 maart 2009.

Gelet op de artikelen 39/77 en 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 26 maart 2009 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 maart 2009.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat I. KEIRSEBILCK en van attaché E. DEWIL, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Turkse nationaliteit te bezitten en te zijn geboren in Erzurum (Oost-Turkije). Op vierjarige leeftijd zou u naar de stad Sakariya zijn verhuisd, in de nabijheid van Istanbul (West-Turkije), waar u steeds zou hebben gewoond. In de nacht van 17 op 18 augustus 1999 zou u uw echtgenote (A.) en uw dochtertje (A.) hebben verloren bij een aardbeving. U zou ook onder het puin van uw huis zijn bedolven maar kon worden gered en werd in het plaatselijke ziekenhuis door Belgische dokters verzorgd. U was diep onder de indruk van het gebeurde en ging hiervoor in behandeling en nam medicatie. Korte tijd later kreeg u via Israëlische hulpverleners een prefabwoning toegewezen en hetzelfde jaar nog hertrouwde u met (A.) die u in 2000 een zoon schonk, (E.). Ongeveer één maand vóór de aardbeving was u op zoek gegaan naar ander werk omdat u uw huishuur niet meer kon betalen. (E. Y.), de buurman van uw zus, bracht u in contact met een bouwbedrijf, eigendom van (C. M.) en (M. K.). Zij zochten iemand voor het bureelwerk en zij beloofden u een goed salaris alsook een voorschot dat voldoende was om uw achterstallige huur af te lossen. Het arbeidscontract werd ondertekend op het bureau van het Derde Notariaat van Sakariya. Echter, u kreeg geen voorschot en kon voorlopig niet aan de slag in het bedrijf. Na de aardbeving kwamen (C.) en (M.) u condoleren. Zij vertelden u dat zij een steengroeve hadden gekocht die zij wilden ontginnen en dat zij u konden gebruiken op het bureel. In mei/juni 2000 ging u aan de slag. U werkte er in totaal

drie maanden. U merkte al snel dat malafide personen op de terreinen kwamen. Eén van hen was (F. A.), een berucht onderwereldfiguur uit Istanbul. (S. T.), een medewerker van het bedrijf, vroeg u na tweeënhalve maand, met de auto mee naar het stadscentrum. Uiteindelijk bracht hij u naar het Derde Notariaat waar u zagezegd nog enkele bijkomende documenten moest signeren. Omdat u op dat ogenblik kalmeermiddelen had genomen, wist u niet wat u precies had ondertekend. Ongeveer 10 à 15 dagen later vertelde (S.) u dat u naar het plaatselijke belastingskantoor moest gaan. De beampte, (S.), vroeg naar uw functie. Bleek dat u bij hen niet gemeld stond als kantoorbediende maar wel als directeur én eigenaar van het bedrijf waarin u werkte. U had blijkbaar vervalste papieren ondertekend. De bediende waarschuwde u dat u door uw werkgevers werd gebruikt en dat zij een handel hadden opgezet in valse facturen teneinde de belastingen op te lichten. Zij probeerden alles in uw schoenen te schuiven. U besloot niet meer te gaan werken. (C.) en (M.) zouden u thuis zijn komen zoeken maar u zou niet hebben opengedaan. Toen u op een dag in de stad was zou uw echtgenote u op uw GSM hebben gebeld. Ze verwittigde u dat agenten in burger naar u op zoek waren. Ze zouden zelfs bij uw broer en op de school van uw zoontje naar u hebben geïnformeerd. Uw broer liet u weten dat u zowel door de Veiligheid, als door het parket én de politie werd gezocht voor belastingsfraude en fraude met valse facturen. Samen met de advocaat (Ö. A.) ging u de volgende ochtend naar het "Veiligheidsdirectoraat" van Sakariya. U werd onmiddellijk van uw advocaat gescheiden, u werd geslagen en ondervraagd. U werd vervolgens overgebracht naar het Assisenhof van Sakariya. De rechter zei u dat hij op de hoogte was van het feit dat u was gebruikt en dat hij u, in ruil voor de namen van alle betrokkenen, zou vrijlaten en bescherming zou bieden. U kwam vrij en ongeveer vijf à zes maanden later zou (F. A.) zijn opgepakt en zou er beslag zijn gelegd op het ganse bedrijf. (F.) zou twee wagens met handlangers naar uw huis hebben gestuurd om jullie 24 uur op 24 uur in de gaten te houden. Uw echtgenote zou bij haar broer en vader zijn gaan wonen en uiteindelijk de echtscheiding hebben aangevraagd. Ze dreigden ermee uw zoontje te ontvoeren wat voor haar ondraaglijk was. U zou zelf eerst in Erzurum en dan in Gebze bij uw familie zijn ondergedoken uit schrik voor represailles door deze maffiabende. Via uw schoonbroer (N.) kon u aan werk geraken in de haven van Istanbul en heeft u gedurende zeven maanden als matroos gevaren. U hoopte hiermee te ontkomen aan (F.) en zijn handlangers. Uiteindelijk zou u zijn ontslagen en kwam u opnieuw op straat te staan. Uw rechtszaak, inmiddels van het Assisenhof overgemaakt aan de Correctionele Rechtbank, zou gedurende al die tijd zijn opgevolgd door uw advocaat. Blijkt echter dat u wegens fraude zou zijn veroordeeld, of zou kunnen worden veroordeeld, tot een gevangenisstraf van 3 maanden en een geldboete van 18% op het totaal van de valse facturen, wat in de praktijk zou neerkomen op triljoenen aan Turkse ponden. Indien u deze som niet kan betalen zou uw gevangenisstraf nog kunnen oplopen tot 5 jaar. U zou overal in Turkije worden gezocht en het Ministerie van Economie zou er op staan dat u als enige verantwoordelijke wordt gestraft. Omdat u oordeelde dat u geen enkele toekomst meer heeft in Turkije heeft u besloten het land te verlaten. In het bezit van uw eigen paspoort met visum reisde u op 5 december 2008 vanuit Istanbul naar Amsterdam (Nederland). U reisde vervolgens door tot in België. Nadat u op 18 februari jl. werd opgepakt in een Brusselse bar verklaarde u zich op 19 februari 2009 vluchteling.

B. Motivering

Er dient door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen (CGVS) te worden opgemerkt dat u de hoedanigheid van vluchteling, noch de status van subsidiaire bescherming kan worden toegekend en dit om volgende redenen.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat de vluchtmotieven die u aanhaalt van volstrekt gemeenrechtelijke aard zijn en dat zij aldus niet kunnen ressorteren onder de criteria zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie, zijnde een vrees voor vervolging omwille van uw etnische origine, uw religie, uw nationaliteit, uw politieke overtuiging of het behoren tot een sociale groep. U bent Turkije ontvlucht omdat er een rechtszaak tegen u aanhangig is wegens belastingsonthouding en fraude met valse facturen. Deze zaken hebben geen enkel uitstaans met bovenstaande criteria. U haalt evenmin elementen aan, als zou u om redenen van de Conventie, een onrechtvaardige of partijdige rechtsgang moeten riskeren en uw beweerde onschuld niet kunnen aantonen.

Vervolgens moet door het CGVS worden opgemerkt dat, los van bovenstaande vaststelling dat uw asielaanvraag "vreemd" is aan het Vluchtelingenverdrag, u uw verklaringen doorheen de asielprocedure voortdurend wijzigt waardoor de

geloofwaardigheid van uw relaas ernstig op de helling komt te staan. Toen u zich op 19 februari jl. vluchteling verklaarde maakte u zelf een schriftelijk verslag op van wat u was overkomen en maakte u dit over aan de Belgische asielinstanties (waarvan kopie met vertaling werden toegevoegd aan het administratieve dossier). Deze door u opgeschreven verklaringen komen op essentiële punten niet overeen met uw relaas tijdens het gehoor voor het CGVS.

Zo verklaart u ten aanzien van het CGVS dat u nog **vóór de aardbeving** via de buurman van uw zus op zoek bent gegaan **naar ander werk omdat uw huisbaas u wegens achterstallige huur dreigde buiten te zetten**. U zou onmiddellijk zijn aangeworven in het bouwbedrijf van (C.) en (M.) en uw arbeidscontract hebben kunnen tekenen. Pas in mei of juni 2000, al enige tijd na de aardbeving, zou u effectief in het bouwbedrijf aan de slag zijn gegaan (gehoorverslag CGVS, p. 4 en 6). In uw geschreven verklaringen stelt u het anders: namelijk dat u **pas 7 à 8 maanden na de aardbeving** met de hulp van een buurman op zoek bent gegaan naar werk en zo bij het vermelde bouwbedrijf bent terechtgekomen. Meer zelfs, volgens uw handgeschreven tekst zou u **op uw eerste werkdag**, zijn meegenomen naar het notariaat waar u documenten moest ondertekenen die u, gezien uw slechte psychologische toestand, niet heeft gelezen en die later de oorzaak bleken te zijn van al uw problemen (vertaling handgeschreven verklaring, p. 1-2). Ten aanzien van het CGVS luidt uw relaas geheel anders. Daar geeft u aan dat u deze (vervalste) documenten pas heeft moeten ondertekenen toen u al **tweënhalf maand** in dienst was en op een dag door (S. T.) werd meegenomen naar de stad en uiteindelijk in het notariaat belandde (gehoorverslag CGVS, p. 6-7-8). U met bovenstaande incoherentie geconfronteerd zegt u dat u de vraag heeft misbegrepen en dat u die vervalste documenten wel degelijk op uw eerste werkdag al heeft ondertekend (gehoorverslag CGVS, p. 17). Uw uitleg is onafdoende aangezien u voorheen tijdens het gehoor heel duidelijk had verklaard dat u na tweeënhalf maand werken de dubieuze papieren heeft moeten signeren, dat u daarna nog 10 à 15 dagen heeft gewerkt alvorens de fraude is uitgelekt en dat u daarna onmiddellijk stopte met uw werk. Hieruit blijkt inderdaad dat u in totaal ongeveer drie maanden voor dit bedrijf heeft gewerkt zoals u in het begin van het gehoor al had verklaard. Deze chronologie is plausibel waardoor het zeker niet geloofwaardig is dat u achteraf, na confrontatie, stelt dat u alles heeft misbegrepen en uw versie van de feiten wijzigt.

Eveneens volgens uw eigen geschreven verklaringen zou u pas hebben vernomen dat er een probleem was toen u door uw echtgenote werd opgebeld om u te verwittigen dat de politie u zocht. Aangekomen bij de **“Veiligheid”** zou u hebben vernomen dat u volgens de bedrijfspapieren de directeur was en in die hoedanigheid valse facturen had ondertekend. Nog meer details omtrent het gesjoemel zou u te weten zijn gekomen toen u even later werd overgebracht naar het Assisenhof (vertaling, p. 2-3). In tegenstelling hiermee beweerde u tijdens het gehoor tegenover het CGVS dat u kort na het ondertekenen van de papieren naar het **belastingskantoor van Sakariya** werd geroepen waar u via een bediende, (S.), van de ganse zwendel op de hoogte werd gebracht. Pas enig tijd later zou de politie naar u op zoek zijn gegaan en zou u zich zijn gaan aanbieden bij het Veiligheidsdirectoraat waar u nogmaals werd geconfronteerd met en geïnterpelleerd over de fraude (gehoorverslag CGVS, p. 8). U gewezen op deze tegenstrijdigheid houdt u vast aan uw laatste verklaringen maar kan u geen uitleg geven voor de vastgestelde contradictie (gehoorverslag CGVS, p. 17).

Voorts stelde u tegenover het CGVS dat u na al uw problemen, via uw broer, werk vond in de haven van Istanbul en kon gaan varen. U hoopte op die manier **te ontkomen aan de maffiabende van (F. A.)**, de échte verantwoordelijken van de fraude die inmiddels naar u op zoek waren. Na zeven maanden zou u echter zijn **ontslagen** omdat u te veel psychologische problemen had (gehoorverslag CGVS, p. 11-12). In uw handgeschreven relaas geeft u een totaal andere versie van de feiten. Daar stelt u dat u op boten ging werken om zo **de benadeelden van de factuurzwendel te kunnen terugbetalen**, ook al had u niks met de zaak te maken. U zou ongeveer 4 miljard Turkse ponden hebben kunnen bijeen krijgen wat echter onvoldoende was. Ten einde raad zou u, **op eigen initiatief**, met uw werk in de haven zijn gestopt (vertaling, p. 5-6). Van een ontslag is hier aldus geen sprake, net zo min als u tijdens het gehoor gewag maakte van het feit dat u het werk op de boten moest aannemen om gedupeerden te vergoeden. Na confrontatie zegt u enkel dat u medicatie moet nemen en dat u daardoor zaken vergeet (gehoorverslag CGVS, p. 16). Echter, het betreft hier geenszins een vergetelheid dan wel flagrante contradicties betreffende de essentie van uw relaas. U repliceert daar

nog op dat u op dat ogenblik inderdaad al schulden moest aflossen maar dat uw vrouw dat voor haar rekening nam. Opnieuw wijzigt u uw verklaringen wat geenszins oprecht is. Alsook spreekt u zich meermaals tegen in de loop van het gehoor vóór het CGVS zelf. Zo verklaart u op een bepaald ogenblik dat er een proces tegen u aanhangig was maar dat uw advocaat, terwijl u op zee zat, alles heeft gevolgd en dat **er inmiddels een vonnis is**. U spreekt van een veroordeling van minimum 3 jaar opsluiting en een geldboete van triljoenen Turkse ponden (gehoorverslag CGVS, p. 12). U gevraagd wanneer dit vonnis werd gevelde zegt u dat dit dateert van 2008, maar u kan geen exacte datum geven. U vervolgens gevraagd wanneer u dit vonnis heeft vernomen, geeft u aan dat **u dit al vóór uw komst naar België wist**. U zou wel zijn opgeroepen voor het proces maar u hebben laten vertegenwoordigen door uw advocaat. Wanneer u even later nog eens de vraag wordt gesteld of het vonnis dateert van vóór of na uw vertrek uit Turkije, zegt u dat u het -tengevolge uw psychologische problemen - niet meer weet. U werd geconfronteerd met de vaststelling dat u in de vragenlijst van het CGVS (dd. 24 februari 2009, p. 2, ingevuld door de Dienst Vreemdelingenzaken) stelde dat u **op 30 april aanstaande moet verschijnen voor de rechtbank** wat impliceert dat de rechtszaak nog lopende is en **er nog geen definitief vonnis kan zijn**. Plots beaamt u dit laatste en stelt dat al het voorgaande een vergissing is. U gevraagd waarom u dan eerder verklaarde dat er al een straf was uitgesproken, wijzigt u opnieuw uw verklaringen en zegt u dat er **al een beslissing is om u te veroordelen, maar dat het vonnis pas eind april zal worden uitgesproken**. U voegt er nog aan toe dat, mocht u moeten terugkeren naar Turkije, u onmiddellijk zal worden gearresteerd en zal worden vastgezet (gehoorverslag CGVS, p. 13-14). Rekening houdend met voorgaande dringt de vraag zich op hoe u dan in godsnaam langs legale weg het land heeft kunnen verlaten in december 2008. U werd toen al gezocht met het oog op de laatste rechtszitting van april 2009. Alhoewel u even daarvoor zeer duidelijk had gesteld dat u langs **volstrekt legale weg** Turkije heeft verlaten en niet langs clandestiene weg, zegt u nu plots dat u **illegaal**, met de hulp van een filière bent kunnen vertrekken (gehoorverslag CGVS, p. 12 en 14). Vervolgens verklaart u opnieuw dat u inderdaad **legaal** bent kunnen vertrekken want dat u **pas vanaf 30 april 2009** (dag van de laatste zitting) zal worden gezocht. Nochtans verklaarde u eerder dat u **nu al wordt gezocht**. U repliceerde dat u **illegaal** bent gereisd en de reisagent hiervoor 4 miljoen Turkse ponden heeft betaald (gehoorverslag CGVS, p.14). Met andere woorden, u verandert voortdurend uw verklaringen in functie van de vragen die u worden gesteld.

Uw verklaringen zijn dusdanig incoherent dat er ernstige vraagtekens rijzen bij uw voorgehouden vluchtmotieven. Veelal wijt u deze tegenspraak aan uw psychologische problemen die maken dat u vergeetachtig bent. Zoals reeds eerder aangestipt gaat het hier niet om vergetelheden dan wel om zware contradicties. Uw psychologische problemen zouden het gevolg zijn van de dood van uw eerste echtgenote en dochtertje tijdens de aardbeving van 1999. Alhoewel het CGVS zeker niet betwist dat hun dood ongetwijfeld een diepe indruk op u moet hebben gemaakt is het toch opvallend dat u vooral op momenten waarop u wordt geconfronteerd met uw eigen incoherenties naar deze problemen verwijst. In deze context is het ook opvallend dat u een kaartje voorlegt van het "Centrum voor Geestelijke Gezondheidszorg" met een afspraak voor een consultatie op 12 februari jl. maar dat u niet naar de afspraak bent gegaan "omdat u geen geld had" (gehoorverslag CGVS, p. 19). Rekening houdend met de omstandigheden waarin u door de Belgische politie op 18 februari jl. werd opgepakt, nl. op verdenking van "mensenhandel met het oog op uitbuiting van arbeiders", kan deze uitleg geenszins ernstig worden genomen. Het lijkt erop dat u deze psychologische problemen wilt aanwenden om alle tegenstrijdigheden te vergoelijken terwijl u, de u geboden mogelijkheid om in België professionele hulp in te roepen voor uw psychische problemen, naast u heeft neergelegd.

Inzake de geloofwaardigheid van uw relaas moet bovendien worden gewezen op het volgende. Zo stelt u zelf tegenover het CGVS dat de rechter van het Hof van Assisen u duidelijk had gezegd dat hij alles over u wist, dat hij geloofde dat u erin was geluisd en dat hij van u de namen van de verantwoordelijke sjoemelaars wilde vernemen, in ruil voor uw vrijlating en zijn bescherming (gehoorverslag CGVS, p. 10). In deze context is het dan ook volkomen onlogisch en onbegrijpelijk dat u in de loop van rechtsprocedure als enig schuldige naar voren bent geschoven, en ook al zijn de namen van de échte fraudeurs gekend, u als enige een celstraf en ongelooflijke geldboete zal worden opgelegd. Als enig antwoord kan u kwijt dat de ganse zaak naar de Correctionele Rechtbank werd doorgeschoven en dat, enkel omwille van uw handtekening onder de

bedrijfsdocumenten, het Ministerie van Economie insisterde dat u zwaar zou worden bestraft (gehoorverslag CGVS, p. 13). Het is hoogst onwaarschijnlijk, zelfs ongeloofwaardig, dat het onderzoek gevoerd door het parket, het Veiligheidsdirectoraat en het Hof van Assisen zomaar van tafel zou zijn geveegd en dat de Correctionele rechtbank alsook het Ministerie van Economie niet de echte oplichtersbende zouden willen ontmantelen maar zich enkel op u zouden focussen. **U maakt geenszins aannemelijk dat u als enige, en dan nog onterecht, verantwoordelijk** zou worden gehouden voor belastingsfraude en facturenzwendel en dat uw eerdere verklaringen omtrent de echte fraudeurs van geen tel meer zouden zijn.

Daarnaast moet ook worden opgemerkt dat u verklaart uw land te hebben verlaten uit angst voor zowel het Turkse gerecht als voor de maffiabende die u nu als een "verklikker" zou beschouwen. U heeft pas op 19 februari 2009, nadat u de dag daarvoor was opgepakt door de Belgische politie op verdenking van "mensenhandel met het oog op uitbuiting van arbeiders" (zie politieverslag waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratief dossier), asiel aangevraagd. Nochtans vertoefde u al van 6 december 2008 in het land en was uw visum slechts geldig van 5 tot 9 december 2008 (verslag DVZ, vragen 22-23). Uw uitleg voor deze **laattijdige asielaanvraag** raakt opnieuw kant noch wal (gehoorverslag CGVS, p. 15). Zo zegt u dat u contact had opgenomen met een advocate uit Verviers die al het nodige zou doen om een verblijfsstatuut te regelen. Op haar kaartje, dat u ter staving voorlegt, staat enkel 9ter vermeld wat een volstrekt andere procedure dan de asielprocedure is. U hierop gewezen zegt u dat u heeft aangedrongen op een asielprocedure. U legt dus alle schuld bij deze advocate en neemt hierin geen enkele verantwoordelijkheid. Toen u werd gevraagd waarom u dan niet zelf naar Brussel bent gekomen om u vluchteling te verklaren - iets wat uw advocate niet in uw plaats kon doen - zegt u enkel dat u angst had voor een repatriëring (gehoorverslag CGVS, p. 15). Wat er ook van zij, uw gedrag stemt niet overeen met het gedrag van iemand die verklaart een welgemeende en gegronde vrees te koesteren. Het vermoeden reist dan ook dat u met een heel ander reismotief naar België bent gekomen dan u zelf laat uitschijnen.

Aldus blijkt uit wat voorafgaat dat de hoedanigheid van vluchteling u niet kan worden toegekend. Evenmin zijn er redenen om u de status van subsidiaire bescherming toe te kennen op basis van art. 48/4, §2, b van de gecoördineerde Vreemdelingenwet. U heeft immers niet aannemelijk gemaakt dat er in uw hoofde een reëel risico bestaat op ernstige schade wegens foltering, of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, in het geval u zou terugkeren naar uw land van herkomst. Zoals hierboven werd aangegeven mist uw relaas aan geloofwaardigheid.

Tot slot vermogen de door u aangebrachte documenten bovenstaande appreciatie van uw asielaanvraag niet te wijzigen. U legde kopies van de volgende documenten neer: een aanklacht vanwege ene (Y. T.) tengevolge een handgemeen (dd. 23 juni 2008), een akte van echtscheiding (dd. 8 juli 2008), een proces-verbaal van uw verklaringen voor het "Veiligheidsdirectoraat" (dd. 26 februari 2006), een klacht van het belastingskantoor (2 februari 2007), het dossier van de correctionele rechtbank van Sakariya (begindatum 2 oktober 2007), twee convocaties op datum van 28 juli 2008 en 30 april 2008, de tegen u gevorderde straf vanwege het Ministerie van Economie, een certificaat van woonst, drie rapporten van de Belastingdienst (29 januari 2004), een lijst van firma's die valse facturen hebben gekocht, documenten betreffende het bouwbedrijf, 2 documenten die u zelf niet weet te beschrijven, een overlijdensakte van uw dochter en echtgenote, een geboorteakte van uw zoon, uw Turks paspoort, uw "nufus cuzdani", een attest dat uw woning werd vernield door de aardbeving, een gezondheidsboekje, een visitekaartje van uw advocate uit Verviers, het kaartje van het "Centrum voor Geestelijke Gezondheidszorg", en een deel van uw instapkaart op de vlucht naar Amsterdam. De documenten betreffende uw identiteit, burgerlijke stand en reisweg hebben betrekking op gegevens die hier niet ter discussie staan. Evenzeer is dit het geval voor de documenten betreffende de aardbeving en de dood van uw eerste vrouw en kindje; deze feiten worden hier niet in twijfel getrokken. De stukken die u voorlegt aangaande de facturenzwendel en de tegen u opgestarte rechtszaak betreffen vooreerst kopies en geen originelen. U stelt dat zij door de Turkse overheden conform werden verklaard maar dit blijkt enkel het geval te zijn voor het eerstgenoemde stuk, nl. de klacht vanwege ene (Y.) (zie stuk 1, groene farde, rode stempel linksonder). Wat deze klacht betreft kan geenszins uit het document worden afgeleid dat het een valse aanklacht betreft dan wel dat jullie beiden naar aanleiding van een persoonlijke lening op de vuist zijn gegaan (zie vertaling in groene farde van het administratieve dossier, en zie

gehoorverslag CGVS p. 16 en 18). De herkomst en authenticiteit van de overige stukken kunnen bijgevolg niet worden nagegaan. Zij hebben dan ook enkel waarde wanneer zij worden ondersteund door geloofwaardige en coherente verklaringen wat hier geenszins het geval is. Voorts is het ook opvallend dat u van twee documenten zelfs niet kan zeggen wat ze precies inhouden of wat ze precies betekenen. Sommige documenten zijn tot slot ook niet in overeenstemming met uw eigen verklaringen. Zo legt u twee oproepingsbevelen neer voor 28 juli 2008 en 30 april 2008 (stuk 6, groene farde). U vervolgens gewezen op het feit dat u stelde dat u pas op 30 april 2009 voor de rechtbank zou moeten verschijnen zegt u dat u op die datum ook een convocatie heeft maar kan u die helemaal niet voorleggen. Overigens heeft u nooit eerder gesproken over een convocatie op datum van 30 april 2008. Pas wanneer u dit document opmerkt geeft u plots aan dat u ook op laatstgenoemde datum was opgeroepen. Meer zelfs, uit het proces-verbaal van uw verklaringen vóór het Veiligheidsdirectoraat (stuk 3, groene farde) blijkt dat u van bij het begin door (C.) en (M.) was aangezocht om directeur te worden van hun steengroeve. Ook ten aanzien van (S.), de bediende van het belastingskantoor, zou u zich - volgens dit document - als directeur van de zaak hebben voorgedaan. Deze vaststelling staat in schril contrast met uw verklaringen dat u was aangeworven als bediende en dat u pas, toen de fraude uitlekte, te weten kwam dat u directeur van de firma werd genoemd. Opnieuw tast dit in grote mate uw geloofwaardigheid aan.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze plausibel, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Toronto-Vancouver, Butterworths, 1991, 84). De verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. De bewijslast berust in beginsel bij de kandidaat-vluchteling die in de mate van het mogelijke elementen dient aan te brengen ter staving van zijn relaas en bij het ontbreken van dergelijke elementen, hiervoor een aannemelijke verklaring dient te geven. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden verleend indien alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

3.1. Verzoeker voert in een eerste middel de schending aan van "*artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van Vluchteling van 28 juli 1951 en van het begrip*".

Hij verwijst naar rechtsleer en het handboek van het UNHCR omtrent de interpretatie van het begrip 'vrees voor vervolging' en stelt dat het in het licht van deze richtlijnen is dat er moet worden geoordeeld over het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging.

Verzoeker betoogt dat hij een uitgebreid en gedocumenteerd verhaal heeft verteld. Zijn documenten betreffen kopieën omdat de originelen zich bij zijn raadsman in Turkije bevinden.

Wat de incoherenties betreft, zijn deze volgens hem vaak te wijten aan misverstanden in vertalingen, tolken en zijn medische toestand.

Aangaande de datum van de ondertekening van de papieren in het notariaat, verklaart verzoeker dat het misverstand is ontstaan omdat hij niet éénmaal maar tweemaal bij de notaris documenten heeft moeten ondertekenen, namelijk twee en halve maand na de aardbeving en later op zijn eerste werkdag (zeven tot acht maanden na de aardbeving). Nadien heeft hij bij zijn advocaat de documenten gelezen waaruit bleek dat hij de eerste keer als eigenaar van het bedrijf werd aangewezen en de tweede keer een volmacht voor S. T. heeft moeten ondertekenen.

Met betrekking tot het moment waarop hij kennis kreeg van de illegale praktijken van het bedrijf, stelt verzoeker dat hij hiermee een eerste maal werd geconfronteerd toen S. van de belastingen hem dit vertelde in 2002. De dienst belastingen heeft vervolgens een aanvraag ingediend om een gerechtelijk onderzoek op te starten, waarna hij pas in 2007 opnieuw werd aangezocht door de politie.

Nadat hij geconfronteerd werd met het gerechtelijk onderzoek heeft verzoeker op boten gewerkt omdat hij zo dacht te ontsnappen aan de maffia en zogenaamde benadeelden. Later werd hij ontslagen omdat er geen werk meer was en het een tijdelijk arbeidscontract betrof van zeven maanden.

Verzoeker voert aan dat het antwoord op de vraag of hij Turkije op legale of illegale manier verliet tweeledig is. Hij zou, in tegenstelling tot het in de bestreden beslissing vermelde bedrag van vier miljoen Turkse pond wat een ongelooflijk fortuin is, vierduizend dollar hebben betaald voor een Nederlands visum. Dit visum is legaal, maar niet op volledig legale wijze verkregen. Met dit visum heeft verzoeker zonder problemen Turkije kunnen verlaten met een vliegtuig naar Nederland. Hij betoogt dat hij niets afweet van het feit dat hij werd gearresteerd op verdenking van “mensenhandel met het oog op uitbuiting van arbeiders”, doch dat hij op café werd aangesproken door een politieagent en werd opgepakt toen hij geen identiteitskaart kon voorleggen.

Verzoeker stelt dat de onderzoeksrechter hem heeft beloofd dat hij zou worden vrijgelaten indien hij alle namen van het bouwbedrijf zou geven. Dit heeft hij gedaan, waarna hij onmiddellijk werd vrijgelaten, doch dit verhindert niet dat het onderzoek lastens hem verder liep. De onderzoeksrechter was wel van mening dat verzoeker onschuldig was maar het ministerie van financiën drong aan op vervolging. Uiteindelijk is het de rechter ten gronde die zal oordelen en verzoekers raadsman verzekerde hem dat hij minstens drie jaar gevangenisstraf zou krijgen, vermeerderd met twee jaar aangezien hij de boete/schadevergoeding niet kan betalen.

De klacht van Y. is volgens verzoeker eveneens een gevolg van de zwendel. Het zou een loopjongen van de maffia betreffen ten gunste van wie hij een document heeft ondertekend op basis waarvan hij hem een fictief bedrag schuldig is.

Verzoeker concludeert dat de inconsistenties dan ook één voor één kunnen worden uitgelegd. Het betreft niettemin een ingewikkeld verhaal dat moeilijk uit te leggen is, laat staan met tussenkomst van verschillende tolken en mede gelet op zijn medische problemen. Hij stelt dat hij medicatie neemt om rustig te blijven, waardoor hij suf wordt en het voor hem moeilijker is zich te concentreren en gedurende een verhoor van vier uren zonder onderbreking heldere antwoorden te geven.

Verzoeker brengt nog documenten bij omtrent zijn gezondheid, meerbepaald een schrijven van het Centrum voor Illegalen waar hij verblijft, waarin wordt vermeld dat hij compleet over zijn toeren is en dreigt met zelfmoord of zelfverminking, en een telefonische oproep waaruit blijkt dat hij een migraineaanval heeft gehad.

3.2. Verzoeker weerlegt de bestreden motivering niet waar deze met recht stelt dat de door hem aangehaalde vluchtmotieven van volstrekt gemeenrechtelijke aard zijn en aldus niet ressorteren onder de criteria zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie, zijnde een vrees voor vervolging omwille van zijn ras, religie, nationaliteit, politieke overtuiging of behoren tot een sociale groep. Verzoeker is Turkije ontvlucht omdat er tegen hem een rechtszaak aanhangig is wegens belastingontduiking en fraude met valse facturen. Deze gerechtelijke procedures hebben geen nexus met de bovenvermelde criteria. Verzoeker haalde evenmin elementen aan als zou hij omwille van redenen van de Conventie van Genève van 28 juli 1951 een onrechtvaardige of onpartijdige rechtsgang riskeren.

Daargelaten dat verzoeker hieromtrent bij het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (verder: CGVS) incoherente verklaringen heeft afgelegd, wordt zijn vrees ten aanzien van de Turkse autoriteiten volledig ondergraven door het feit dat hij met een visum op legale wijze en zonder problemen Turkije heeft kunnen verlaten en met het vliegtuig naar Nederland is gereisd (administratief dossier, stuk 12: documenten). Verzoeker liet bovendien na om daar asiel aan te vragen, doch reisde verder naar België. Hij had van in het begin reeds de bedoeling om naar België door te reizen “aangezien Brussel de Europese

hoofdstad is en hij dacht daarom dat hij hier veel kans maakte om een verblijfsvergunning te bekomen" (verzoekschrift, p.5).

De bestreden beslissing stelt terecht vast dat verzoeker slechts op 19 februari 2009 asiel aanvraag, de dag nadat hij werd gearresteerd door de Belgische politie op verdenking van "mensenhandel met het oog op uitbuiting van arbeiders" (administratief dossier, stukken 10 en 11). Nochtans vertoefde hij al van 6 december 2008 in België. Dat verzoeker slechts asiel aanvraag na verschillende maanden illegaal verblijf in België en nadat hij om deze reden werd opgepakt, doet op manifeste wijze afbreuk aan zijn beweerde vrees, daar dit gedrag niet overeenstemt met het gedrag van iemand die verklaart een welgemeende en gegronde vrees te koesteren. Verzoekers verklaring voor het feit dat hij niet zelf een asielaanvraag indiende, met name zijn angst om gerepatriëerd te worden, is niet aanvaardbaar.

Verzoeker toont niet aan waarom hij de in het verzoekschrift bijgebrachte documenten omtrent zijn medische toestand niet eerder kon aanvoeren, aangezien deze reeds dateren van voor de bestreden beslissing. Hoe dan ook vermogen zij niet het voormelde te ontcrachten, daar zij geen melding maken van geheugenproblemen, noch enig causaal verband aantonen met verzoekers voorgehouden problemen of met de tegenstrijdigheden en vaagheden in zijn relaas.

Verweerder dient te worden bijgetreden waar deze stelt dat verzoekers verklaring dat hij twee maal een document ondertekende bij de notaris een post-factum bewering is die de vastgestelde contradictie niet kan weerleggen. De tegenstrijdigheid vindt steun in het administratief dossier en verzoeker maakte nooit eerder melding van het feit dat hij twee maal een document heeft moeten ondertekenen, zelfs niet wanneer hij met deze tegenstrijdigheid werd geconfronteerd (administratief dossier, stuk 5, p.17).

Verzoeker ontcracht evenmin de op grond van zijn verklaringen vastgestelde tegenstrijdigheid omtrent het moment waarop hij ander werk ging zoeken, meerbepaald of hij dit voor of na de aardbeving deed, zodat deze onverminderd overeind blijft.

Verweerder doet met recht gelden dat ook de tegenstrijdige verklaringen omtrent het tijdstip waarop verzoeker kennis kreeg van de illegale praktijken in het bedrijf, steun vindt in het administratief dossier. Bovendien strookt hetgeen hij hierover aangeeft in het verzoekschrift niet met zijn eerdere verklaringen, aangezien hij in het verzoekschrift stelt dat hiermee voor het eerst werd geconfronteerd in 2002, terwijl hij blijkens zijn verklaringen bij het CGVS hiervan op de hoogte werd gesteld in 2000. Hij hield bij het CGVS immers voor dat hij in mei of juni 2000 begon te werken voor het bedrijf, dat hij twee en halve maand later de vervalste documenten moest ondertekenen en dat hij tien tot vijftien dagen daarna op de hoogte werd gebracht van de fraude door S. (administratief dossier, stuk 5, p.6-8).

Verzoeker betwist niet dat hij incoherente verklaringen aflegde aangaande de reden waarom hij op de boten ging werken, daar waar hij enerzijds verklaarde dat hij op die manier hoopte te ontkomen aan de maffiabende van F. A., doch anderzijds aangaf dat hij dit deed om de benadeelden van de zwendel terug te kunnen betalen.

Aangaande de tegenstrijdigheid omtrent verzoekers ontslag van zijn werk op de boten, stelt verweerder terecht dat de verklaring die verzoeker hiervoor tracht te geven niet van die aard is om de tegenstrijdigheid te weerleggen, daar het nog een andere, namelijk derde, versie betreft van de feiten. In het verzoekschrift geeft hij aan dat er geen werk meer was en het slechts een tijdelijk arbeidscontract betrof, terwijl hij eerder aangaf dat hij werd ontslagen omdat hij te veel psychologische problemen had, respectievelijk dat hij op eigen initiatief met zijn werk zou zijn gestopt.

De bestreden motivering wordt door verzoeker evenmin weerlegd waar deze stelt dat hij tegenstrijdige verklaringen aflegde over of er al dan niet een vonnis tegen hem bestaat. Deze motivering vindt steun in het dossier, is pertinent en terecht en wordt door de Raad overgenomen. Dat verzoeker tegenstrijdige verklaringen aflegt over een dermate essentieel element van zijn asielrelaas, doet op manifeste wijze afbreuk aan zijn geloofwaardigheid.

Waar verzoeker de inconsistenties wijt aan misverstanden bij de vertalingen en de tolken, antwoordt verweerder terecht dat verzoeker zijn verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken zonder voorbehoud heeft ondertekend. Verzoeker ondertekende tevens de vragenlijst voor akkoord, nadat het verslag hem werd voorgelezen in het Turks. Hij bevestigde daarbij uitdrukkelijk dat zijn verklaringen juist waren en overeenstemden met de werkelijkheid (administratief dossier, stuk 9). Bij het CGVS werd gevraagd of hij de tolk

begreep en werd hij erop gewezen dat hij eventuele problemen, betreffende de tolk of andere, moest melden, hetgeen zowel verzoeker als zijn advocaat, die hem bijstond tijdens het gehoor, hebben nagelaten te doen (administratief dossier, stuk 5). Verzoeker, noch zijn advocaat maakten enige melding van vertaalproblemen bij het CGVS. Het verzoekschrift maakt hiervan voor het eerst melding. Bovendien betreft deze post factum verklaring van verzoeker een algemene bewering en laat hij na in concreto aan te geven welke van zijn verklaringen verkeerd zouden zijn vertaald.

Aangaande de door verzoeker aangevoerde medische problemen, stelt verweerder met recht dat elke asielzoeker tijdens het gehoor in zeker mate onder psychische druk staat, doch dat de aangehaalde gebeurtenissen dermate ingrijpend en fundamenteel zijn dat verzoeker geacht kan worden hiervan een coherent en correct relaas te vertellen. Zoals in de bestreden beslissing met reden wordt gesteld, gaat het in casu niet om vergetelheden, maar om aanzienlijke contradicties en blijkt uit verzoekers verklaringen dat hij naliet zich te wenden tot het Centrum voor Geestelijke Gezondheidszorg, zodat het er, rekening houdend met de omstandigheden van zijn arrestatie door de Belgische politie, op lijkt dat hij psychologische problemen wil aanwenden om alle tegenstrijdigheden te vergoelijken. Daarenboven kan uit verzoekers verklaringen bij het CGVS niet worden afgeleid dat hij vergeetachtig zou zijn, te meer daar hij slechts voor de eerste maal vermeldde dat hij psychologische problemen zou kennen nadat hij werd geconfronteerd met de tegenstrijdigheden in zijn verklaringen. Verweerder dient tevens te worden bijgetreden waar deze terecht aangeeft dat verzoeker tijdens het gehoor nooit aangaf dat hij niet meer in staat was gehoord te worden omdat hij te suf was, noch dat hij een onderbreking wenste, en dat hij voortdurend zijn verklaringen veranderde in functie van de gestelde vragen. Dergelijk gedrag wijst er niet op dat verzoeker vergeetachtig zou zijn.

Ingevolge het feit dat (i) verzoeker heeft nagelaten asiel aan te vragen in Nederland en slechts asiel vroeg in België, na meer dan twee maanden illegaal verblijf en dan nog omwille van de omstandigheid dat hij werd opgepakt door de politie (ii) hij op legale wijze en zonder problemen Turkije verliet (iii) de talrijke tegenstrijdigheden en incoherenties in zijn relaas niet dienstig worden weerlegd, kan er geen geloof worden gehecht aan zijn asielmotieven.

Verzoeker weerlegt de bestreden motieven omtrent zijn documenten niet. Deze vinden steun in het dossier, zijn pertinent en terecht en worden door de Raad tot de zijne gemaakt. Derhalve vermogen verzoekers documenten geen afbreuk te doen aan de voormelde vaststellingen.

Het voorafgaande in acht genomen, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees koestert voor vervolging in de vluchtelingenrechtelijke zin. Derhalve voldoet hij niet aan de voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/3 van de voormelde wet van 15 december 1980.

Het middel is ongegrond.

4.1. Verzoeker voert in een tweede middel de schending aan van artikel 48/4 van de voormelde wet van 15 december 1980.

Hij stelt dat hij recht heeft op subsidiaire bescherming indien de overheid niet kan of wil instaan voor zijn veiligheid, hetgeen gelet op het feitenrelaas het geval is. Verzoeker vreest voor zijn leven indien hij moet terugkeren. De mafia controleert nog steeds zijn familie en zodra hij zou opduiken zou hij worden opgewacht, ontvoerd, gemarteld en vermoord, zoals ze aan zijn familie hebben meegedeeld. Hoewel er verschillende mensen hiervan op de hoogte zijn, kunnen ze hem hiertegen geen bescherming bieden.

Verzoeker beroept zich tevens op het principe van non-refoulement, onder verwijzing naar de situatie in de Turkse gevangenissen. Hij is van mening dat een medische behandeling en psychologische begeleiding voor hem onontbeerlijk is. Gelet op zijn zwakke toestand zou hij gevoeliger zijn voor mishandelingen, gebrek aan behandeling, overbevolking,... hetgeen een schending kan uitmaken van artikel 3 EVRM. Ter staving van de slechte omstandigheden van de gevangenissen en het gebrek aan het recht op een eerlijk proces, verwijst hij naar de uitlatingen van verschillende organisaties.

Verzoeker is van mening dat iemand met zijn gezondheidstoestand niet kan worden teruggestuurd naar Turkije om daar een oneerlijk proces te ondergaan en onterecht een gevangenisstraf te ondergaan van minstens vijf jaar, en dit in een gevangenis die niet

voldoet aan de standaarden van de Europese Unie. Hij stelt gevaar te lopen voor zijn leven, minstens voor onmenselijke behandelingen in strijd met artikel 3 EVRM.

4.2. Daargelaten de vaststelling dat de Raad te dezen in het kader van zijn op grond van artikel 39/2, §1 van voormelde wet van 15 december 1980 bepaalde bevoegdheid geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel (RvS 24 juni 2008, nr. 184.647), stemt artikel 3 EVRM inhoudelijk overeen met artikel 48/4, §2, b van voormelde wet van 15 december 1980. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>).

Verweerder stelt met recht dat verzoeker zich, teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen, op geen andere elementen beroept dan deze aan de grondslag van zijn asielrelaas. Gelet op de ongeloofwaardigheid van dit relaas (zie sub 3.2.), kan de subsidiaire beschermingsstatus op deze grond niet aan verzoeker worden toegekend. Verzoekers algemene verwijzing naar algemene rapporten en vaststellingen van internationale mensenrechtenorganisaties is niet van die aard dat deze zijn geloofwaardigheid kan herstellen. Het reëel risico op ernstige schade moet in concreto worden aannemelijk gemaakt en verzoeker blijft hier in gebreke.

Gelet op het voormelde, zijn er in het dossier geen elementen voorhanden die in hoofde van verzoeker wijzen op het bestaan van zwaarwegende gronden om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de voormelde wet van 15 december 1980.

Het middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op 27 maart 2009 door:

dhr. W. MULS,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
---------------	--

mevr. K. VERHEYDEN,	griffier.
---------------------	-----------

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN.

W. MULS.